dle dosud platných norem právních bylo to přípustným či nikoliv. Mylným je proto názor stížnosti, že stpú může zříditi služebnost cesty k dopravě dříví z lesů nebo ke skládce jeho jen v těch případech, kde to až dosud dopouštěl zákon lesní, neboť § 19 příd. zák. takového omezení úřadu neobsahuje.

Výtkou, že louka st-lova bude zřízením služebnosti zničena, nemohl se nss zabývati, ježto obsah oné služebnosti dosud stanoven nebyl, a stížnost proti z p ů s o b u, jakým obsah onen určen býti má, žádných námitek nečiní.

Konečně namítá stížnost, že stpú měl zároveň s půdou převzíti též patronátní břemeno na půdě té váznoucí. K tomu dlužno poznamenati, že stpú ovšem břemeno patronátní výslovně nepřevzal, ale také nevyslovil, že s pozemky v záboru ponechanými břemeno to spojeno není, nýbrž pouze prohlásil, že rozhodnutí o tom, jaké důsledky bude míti provedení pozemkové reformy na břemeno patronátní, ponechává příslušným úřadům. Soud neshledal, že by výrok tento odporoval zákonu, neboť zákon nikde nestanoví, že by úprava patronátu musela se díti současně s rozdělením zabraných pozemků a ještě méně lze v zákonech o reformě pozemkové nalézti normy, jež by otázku této úpravy kompetenci úřadů dosud příslušných odjímala a ji stpú-u přikazovala.

Vzhledem k tomu bylo zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 4343.

P o z e m k o v á r e f o r m a: * Vykácení ovocných stromů, třeba zdravých, není s a m o o s o b ě přestoupením zásad řádného hospodaření ve smyslu zák. z 12. února 1920 č. 118 Sb.; je jím jen tehdy, porušuje-li se jím cíl sledovaný §em 1 cit. zák.

(Nález ze dne 21. ledna 1925 č. 1135).

V ě c: Alois Josef L. v B. (adv. Dr. Al. Čižinský z Prahy) proti státnímu pozemkového úřadu (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) o porušení řádného hospodaření na zabraném majetku a o náhradu.

V ý r o k: Nař. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání podané st-lem z rozhodnutí obvodové úřadovny stpú-u v Plzni z 18. února 1924 vysloviv, že v poražení 70 ovocných stromů, a to z velké části zdravých a v přeměně části louky na pastvinu pro chov holandských dojnic spočívá samo o sobě hrubé přestoupení zásad řádného hospodaření ve smyslu § 11 zák. z 12. února 1920 č. 118 Sb. a že proto je st-l povinen nésti náklady spojené s místním šetřením a výkonem dozorčí služby.

Při veřejném ústním líčení, konaném o stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané, prohlásil zástupce žal. úřadu, že v přeměně louky v pastvinu neshledává žal. úřad vůbec porušení zásad řádného hospodaření.

Nss uvážil o stížnosti takto:

Nař. rozhodnutí shledávalo hrubé porušení zásad řádného hospodaření ve dvou různých faktech — vykácení stromů a přeměně louky

v pastvinu — a když nyní po prohlášení zástupce žal. úřadu jedno z fakt těch odpadá, měl by vlastně žal. úřad znovu uvážiti, zda zbývající faktum druhé, totiž vykácení ovocných stromů postačuje k odůvodnění výroku, že jde o hrubé porušení zásad řádného hospodaření a že st-l je proto povinen nésti náklady spojené s místním šetřením a výkonem dozorčí služby. Již z tohoto důvodu mělo po názoru nss-u nař. rozhodnutí, spočívající na jiném základě, býti zrušeno. Ale stížnost zabývá se i faktem zbylým, dovozujíc, že vykácení stromů za okolností, jak se stalo, není vůbec porušením zásad řádného hospodaření, tím méně hrubým porušením a vytýká, že žal. úřad na rozhodné okolnosti nevzal zřetele. Nss shledal námitky tyto důvodnými.

Zák. č. 118/1920 v § 1 praví, že rozumí se řádným hospodařením vynaložení veškeré péče, práce a nákladů nutných k tomu, aby ze zabraného majetku dosaženo bylo výtěžků úměrných jeho povaze a jakosti a aby majetek sám udržován byl stále v dobrém stavu a neztenčený. Je tedy přestoupením zásad řádného hospodaření jen takový čin neb opomenutí, jež porušuje cíl sledovaný § 1 cit. zák.

Poražení stromů ovocných, třeba zdravých a ve větším počtu zajisté samo o sobě cíl ten ještě porušiti nemusí, uváží-li se, že může jíti o náhradu stromů méně ušlechtilých za ušlechtilejší, že vykácení to může sledovati i účely jiné, na př. odstranění stromů překážejících vývinu jiného hospodářského odvětví a pod. St-l tvrdil v adm. řízení, že vykácené stromy, třeba byly zdravé, nesly ovoce špatné, takže při prodeji celkové úrody ovoce měla okolnost ta na výši dosažené ceny neblahý vliv a že vykácení jich stalo se za tím účelem, aby nahrazeny byly stromy šlechtěnými, jejichž ovoce by bylo cennější. Tvrdil tedy st-l — a tvrdí to i ve stížnosti —, že vykácení stromů stalo se za účelem zlepšení ovocného hospodaření na velkostatku, nikoli za účelem opačným. Žal. úřad k tvrzení tomu nezaujal vůbec žádného stanoviska, vycházeje z mylného právního názoru, že vykácení většího počtu zdravých ovocných stromů samo o sobě je porušením zásad řádného hospodaření a to dokonce hrubým jeho porušením, při čemž vůbec nehleděl k tomu, jaký cíl vykácením tím byl sledován.

Názor žal. úřadu je právně mylným, ježto pro posouzení otázky, jde-li při kácení ovocných stromů o porušení zásad řádného hospodaření vůbec padá na váhu okolnost, proč vykácení ono se stalo. Tím relevantnější je ovšem okolnost ta při posuzování otázky hrubého zavinění, jež žal. úřad ve vykácení tom shledal.

Muselo proto nař. rozhodnutí býti zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 4344.

Administrativní řízení. — Policejní řízení trestní (Slovensko): * Odvolání z rozsudku, který v první stolici vynesl býv. župní správní výbor na Slovensku před 1. lednem 1923 a ve kterém straně dáno právní poučení, že odvolání jest podati cestou župního úřadu, není opožděno, bylo-li po 1. lednu 1923 podáno ve lhůtě odvolací u župního úřadu, který dnem 1. ledna 1923 převzal působnost úřadu, rozsudek vydavšího.

(Nález ze dne 21. ledna 1925 č. 1366).